

**MINISTER ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI**

Znak sprawy: ŻW.ppw.071.22.2017.2.dm

Warszawa, dnia 13 lutego 2018 r.

**Pan
Jacek Łukaszewicz
Prezes
Krajowej Rady Lekarsko
-Weterynaryjnej**

Szanowny Panie Prezencie,

W nawiązaniu do pisma z dnia 21 grudnia 2017 r., sygn. ŻW.ppw.071.22.2017.1.dm, dotyczącego wprowadzenia preferencyjnej maksymalnej stawki podatku od nieruchomości dla budynków i ich części związanych ze świadczeniem usług z zakresu medycyny weterynaryjnej, uprzejmie informuję, że Minister Finansów zajął negatywne stanowisko w przedmiocie wprowadzenia takiej maksymalnej stawki podatku.

Minister Finansów przedstawił wymienione stanowisko oraz wspierającą je argumentację w piśmie z dnia 23 stycznia 2018 r., sygn. PS2.834.1.2018. Minister Finansów doszedł w szczególności do wniosku, że nie można zastosować analogii pomiędzy prowadzeniem działalności polegającej na udzielaniu świadczeń zdrowotnych i działalności w zakresie świadczenia usług weterynaryjnych, która uzasadniałaby jednakowe traktowanie tych rodzajów działalności pod względem podatkowym.

Ponadto, w mojej ocenie trudno byłoby wykazać istnienie związku pomiędzy wysokością wymienionej maksymalnej stawki podatku a poziomem cen usług weterynaryjnych.

W związku z powyższym nie znajduję wystarczającego uzasadnienia do podjęcia działań mających na celu wprowadzenie preferencyjnej maksymalnej stawki podatku od nieruchomości dla budynków i ich części związanych ze świadczeniem usług z zakresu medycyny weterynaryjnej.

z p. o. Lech
z up. Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi
PODSEKRETAŃ STANU
Ewa Lech

Załącznik:

- kopia pisma Ministra Finansów, o którym mowa w tekście

Krajowa Izba Lekarsko-weterynaryjna	
SPRAWA	
Data: 18.02.18	
L. dz. 216/18	03210/15/17

**RZECZPOSPOLITA POLSKA
MINISTER FINANSÓW**

Warszawa, dnia 23 stycznia 2018 r.

PS2.834.1.2018

**Pani Ewa Lech
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Rolnictwa
i Rozwoju Wsi**

W związku z pismem z 22 grudnia 2017 r. znak: ŻW.ppw.071.22.2017.dm w sprawie przesłanek wprowadzenia preferencyjnych stawek podatku od nieruchomości określonych w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. c i d ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1785, z późn.zm.) – w związku z propozycją Prezesa Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej dotyczącą wprowadzenia preferencyjnej maksymalnej stawki podatku od nieruchomości od budynków lub ich części związanych z udzielaniem świadczeń z zakresu medycyny weterynaryjnej, uprzejmie wyjaśniam.

W ustawie o podatkach i opłatach lokalnych wysokość stawek podatku od nieruchomości od budynków lub ich części została zróżnicowana w zależności od sposobu ich wykorzystania. W art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. c ustawy przewiduje się maksymalną stawkę podatku od nieruchomości od budynków lub ich części zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie obrotu kwalifikowanym materiałem siewnym. Stawka ta została wprowadzona do ustawy o podatkach i opłatach lokalnych od dnia 1 stycznia 1997 r. ustawą z dnia 6 grudnia 1996 r. o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych i ustawy o finansowaniu gmin (Dz. U. Nr 149, poz. 704). Projektodawca, w uzasadnieniu do poselskiego projektu ustawy, nie podał przesłanki wprowadzenia tej stawki.

Natomiast ustawą z dnia 30 października 2002 r. o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 200, poz. 1683) od dnia 1 stycznia 2003 r. wprowadzono w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. d ustawy o podatkach i opłatach lokalnych maksymalną stawkę podatku od nieruchomości od budynków lub ich części zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie udzielania świadczeń zdrowotnych. Aktualnie, w związku ze zmianami wprowadzonymi ustawą z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. Nr 112, poz. 654), stawkę tę stosuje się do opodatkowania budynków lub ich części związanych z udzielaniem świadczeń zdrowotnych w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej, zajętych przez podmioty udzielające tych świadczeń.

Świadczenia zdrowotne, zarówno w rozumieniu ustawy o działalności leczniczej, jak i poprzedzającej ją ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 91, poz. 408, z późn. zm.), to działania służące zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu i poprawie zdrowia oraz inne działania medyczne wynikające z procesu leczenia lub przepisów odrębnych regulujących zasady ich wykonywania. Udzielanie świadczeń zdrowotnych jest działalnością leczniczą, wykonywaną przez ustawowo określone podmioty. Skuteczna realizacja tych świadczeń jest elementem realizacji polityki państwa w sferze zapewnienia ochrony

zdrowia i życia ludzkiego, tj. wartości nadrzędnych, podlegających ochronie konstytucyjnej. Obniżenie stawki podatku od nieruchomości od budynków lub ich części związanych z udzielaniem świadczeń zdrowotnych służy realizacji tych zadań i jest uzasadnione ze względu na zakres i wagę społeczną działalności leczniczej, której przedmiotem jest świadczenie usług zdrowotnych dla ludności. Podmioty lecznicze muszą spełniać liczne wymogi niezbędne dla zagwarantowania odpowiedniego poziomu udzielanych świadczeń, właściwe dla rodzaju wykonywanej działalności leczniczej oraz zakresu udzielanych świadczeń zdrowotnych, wynikające z potrzeby zapewnienia bezpieczeństwa zdrowotnego pacjentów. Wskazać również trzeba, że przedmiotowa stawka podatku od nieruchomości ma zastosowanie m.in. do zakładów opieki zdrowotnej utworzonych przez gminy, od których są one podatnikami podatku od nieruchomości, co nie powinno budzić żadnych wątpliwości wobec faktu, że ochrona zdrowia jest jednym z wielu zadań publicznych, które z mocy prawa przydzielono do realizacji tym jednostkom samorządu terytorialnego. Ochrona zdrowia należy bowiem do sfery zadań własnych gmin, określonych w ustawie z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1785, z późn. zm.).

W tym stanie rzeczy nie można zastosować analogii pomiędzy prowadzeniem działalności polegającej na udzielaniu świadczeń zdrowotnych i prowadzeniem działalności weterynaryjnej, co uzasadniałoby jednakowe ich traktowanie pod względem podatkowym. Przedstawiony argument o istnieniu związku pomiędzy zdrowotnością ludzi i zwierząt nie uzasadnia objęcia obniżoną stawką podatku od nieruchomości budynków lub ich części związanych ze świadczeniem usług z zakresu medycyny weterynaryjnej. Trzeba bowiem mieć na względzie, że nie w każdym przypadku, gdy budynki lub ich części zajęte są na prowadzenie działalności związanej z oddziaływaniem na zdrowie ludzi, stosuje się preferencje w opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości. Przykładem są apteki, które są placówkami ochrony zdrowia publicznego, w których osoby uprawnione świadczą w szczególności usługi farmaceutyczne, polegające na wydawaniu produktów leczniczych i wyrobów medycznych, określonych w odrębnych przepisach, sporządzaniu leków recepturowych i aptecznych czy udzielaniu informacji o produktach leczniczych i wyrobach medycznych (art. 86 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. Prawo farmaceutyczne – Dz. U. z 2017 r. poz. 2211, z późn. zm.). W przypadku aptek nie stosuje się obniżonej stawki podatku od nieruchomości.

Wskazać też należy, że wpływy z podatku od nieruchomości stanowią źródło dochodów własnych gmin, zgodnie z ustawą z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1453). Obniżenie stawki podatku od nieruchomości dla budynków lub ich części związanych ze świadczeniem usług z zakresu medycyny weterynaryjnej spowoduje zatem ograniczenie wpływów z tytułu jego poboru i skutkować będzie uszczupleniem dochodów gmin - beneficjentów tego podatku. W konsekwencji wprowadzenia preferencyjnej stawki podatku konieczne byłoby zagwarantowanie gminom dotychczasowego poziomu dochodów własnych, gdyż w związku z wywodzącymi się z art. 167 i 168 Konstytucji RP zasadami: samodzielności finansowej i autonomii podatkowej gmin, spadek dochodów gmin wymaga bądź rekompensaty z innego źródła, bądź ewentualnego zmniejszenia zakresu zadań publicznych, do realizacji których jest zobowiązana gmina.

Wprowadzenie postulowanej preferencyjnej stawki skutkować będzie skomplikowaniem systemu opodatkowania nieruchomości. Ponadto, z uwagi na fakt, iż wszelkie ulgi przyznawane przedsiębiorcom stanowią pomoc publiczną, konieczne byłoby w takim przypadku zapewnienie zgodności stosowania obniżonej stawki z zasadami udzielania tej pomocy.

Jednocześnie na podstawie obowiązujących przepisów gminy, w ramach przysługujących im uprawnień, mogą wprowadzać preferencje w opodatkowaniu również dla budynków lub ich części związanych ze świadczeniem usług z zakresu medycyny weterynaryjnej. Na podstawie art. 5 ust. 4 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, rada gminy, przy określaniu wysokości stawek podatku od nieruchomości od budynków lub ich części, może różnicować ich wysokość dla poszczególnych rodzajów przedmiotów opodatkowania, uwzględniając w szczególności rodzaj prowadzonej działalności. Jednostki samorządu terytorialnego w ramach posiadanej autonomii finansowej mogą bowiem samodzielnie kształtować politykę podatkową, zgodnie ze swoją właściwością terytorialną.

Biorąc pod uwagę przedstawione argumenty, Ministerstwo Finansów jest przeciwne przedstawionej propozycji.

Kwestia wprowadzenia do ustawy o podatkach i opłatach lokalnych preferencyjnej stawki podatku od budynków lub ich części, związanych ze świadczeniem usług z zakresu medycyny weterynaryjnej, została zgłoszona w trakcie procesu legislacyjnego dotyczącego prac nad *projektem ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu wprowadzenia uproszczeń dla przedsiębiorców w prawie podatkowym i gospodarczym*, na etapie uzgodnień międzyresortowych. Zgłoszony wniosek został wówczas oddalony.

**Z upoważnienia Ministra Finansów
Wiesław Janczyk
Sekretarz Stanu**

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/